

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἄρξην παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχεῖν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὁμηρίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οὐκρομενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ :
 Ἔτησις δρ. 8.— Ἔτησις φρ. 10.—
 Ἑξάμηνος 4,50 Ἑξάμηνος 6,50
 Τρίμηνος 2,50 Τρίμηνος 3.—
 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

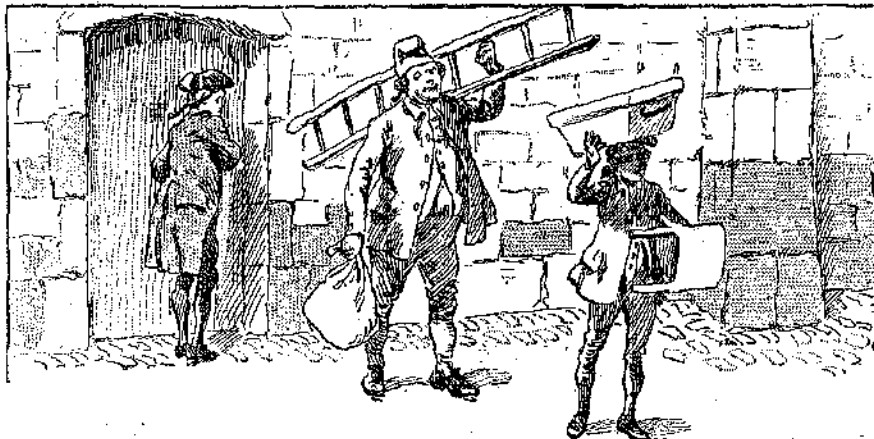
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
 Διὰ τὸν Πρακτόρον, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
 Φόλλα κρηγοριμένον ἔσθιν, Α' καὶ Β' παρῶδος
 τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδος Εὐσταθίου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ος

Ἐν Ἀθήναις, 5 Ὀκτωβρίου 1913

Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 45

«Οἱ δύο ψευδοκίστες, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ φύλακος...» (Σελ. 357 στ. γ')

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια).

Πῶς νάνισταθῆ πλέον ὁ δυστυχὴς φύλαξ ;

— Εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς ὀδηγήσω, ἐπιθύρσειν. Ἄν μᾶς καταλάβουν ὅμως, τί θὰ γίνῃ ;

— Ἐννοιά σου, καὶ δὲν θὰ καταλάβουν τίποτε ! Θὰ φορέσωμε αὐτὰ τ' ἀσβεστωμένα ρούχα, θὰ περαλεῖψωμὲ λίγο καὶ τὰ μούτρα μας, καὶ ὅλοι θὰ μᾶς πάρουν γιὰ κτίστες ἀληθινούς.

Ὅπως συνηθροίσθησαν ὅλα καὶ οἱ δύο Ἑρακλεῖς ἤρχισαν νὰ μεταφέρουν τοὺς δεμένους ἐργάτας εἰς τὸ σπιτάκι. Ὄταν ὁ ἕνας ἐκκυβαλοῦσεν, ὁ ἄλλος ἐπέβλεπε τοὺς ἀπομένοντας.

Τέλος συνηθροίσθησαν ὅλοι εἰς τὸ σπιτάκι καὶ ἐκεῖ ἀντήλλαξαν τὰ ρούχα των. Εὐρέθη μάλιστα καὶ μία στολή μαθητευομένου, κατάλληλος διὰ τὴν μικρὸν Μπόμπη. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, ὁ Γκαγιαρντῶ καὶ ὁ προστατευόμενός του ἦσαν ἀγνώριστοι μετὰ τὰ ρούχα ἐκείνα, μετὰ ἀσβεστωμένα πρόσωπα καὶ μετὰ τὰ ἐργαλεῖα εἰς τὸ χέρι.

Ὅσον διὰ τὸν Πορτιακῆφ, αὐτὸς ἔμεινε διὰ νὰ φυλάττῃ τοὺς ἐργάτας.

Ὁ φύλαξ, δηλώσας δι' ἡ στιγμή ἦτο εὐνοϊκῆ διὰ νὰ εἰσχωρήσουν εἰς τὸ αὐλον, δόσθη οἱ πρῆλλοὶ ἦσαν κλεισμένοι εἰς τὰ δωμάτιά των καὶ αἱ αὐλαὶ ἀλείναι, ἐξεκίνησαν ἀμέσως.

Ὁ Γκαγιαρντῶ ἐφόρτισεν εἰς τὸν ὄμιόν του μίαν σκάλαν, ἐνῶ ὁ Μπόμπης ἤκολούθει, κρατῶν ἐν ἰσοροπίᾳ εἰς τὸ κεφάλι του ἕνα κηλοφόρι. Προηγήτο ὁ ἀκούσιος ὀδηγὸς καὶ, μετὰ τὴν τάξιν αὐτὴν, διηρθύθησαν ὅλοι πρὸς τὴν μικρὰν κρουφίαν θύραν, τῆς ὁποίας τὸ κλειδί εἶχεν ὁ φύλαξ.

Τὴν στιγμήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Μπόμπης, μετὰ καρδίαν πάλλουςαν, ἀπεχαιρέτησε τὸν Πορτιακῆφ, ὁ σωματοφύλαξ τοῦ ἔδωσεν ἕνα φιλικὸν γαγκᾶν, καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὸν ρίξῃ κάτω, καὶ τῷ εἶπε :

— Νά, τώρα θὰ μῆς στὸ Φρενοκομεῖο. Εἶδες λοιπὸν τί ιδέες μοῦ ἐρχονται, ἀμα εἶμαι χαρτᾶτος ; — Ἄλλ' ἄλλ' ! ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης περιχαρῆς. Καὶ μετ' ὀλίγας στιγ-

μᾶς εἰσῆρχετο μετὰ τὸν Γκαγιαρντῶ διὰ τῆς μικρᾶς θύρας, τὴν ὁποίαν ὁ φύλαξ ἐκλείδωσεν ὀπισθὲν των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' ΕΠΙ ΤΟΥ ΙΚΡΙΟΥ

Ἀκαταμάχητα ἐπιχειρήματα.

Οἱ δύο ψευδοκίστες, ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ φύλακος, διέσχισαν μίαν μεγάλην δεινρόφυτον αὐλήν, ὅπου δὲν συνήθησαν κανένα, οὔτε ἀσθενεῖς, οὔτε νοσοκόμους. Ὁ ὀδηγὸς ἐποφελήθη τῆς ἐρημίας διὰ νὰ τοῖς κάμῃ τὰς τελευταίας του συστάσεις :

— Ὅ, σὺς ὀδηγήσω, τοῖς εἶπεν, στὸ περικύπερον τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου. Ἐκεῖ πρόκειται νὰ γίνουν ἡ ἐπισκευὴ, τοῦ ἤλθατε τάχα νὰ κάμετε . . . Ἐάνεβητε ἀπάνω στὴ σκαλωσιά, καὶ εἶνε ἑτοιμῆ, καὶ θὰ προσποιηθῆτε ὅτι ἐργάζεσθε. Ἐννοήσατε ;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης, ὁ ὁποῖος δὲν ἐφοβήτο πλέον τίποτε. Ἐννοήσαμε στὴν ἰντέλεια. Ἐάνεθεύμε σὲ μίαν σκαλωσιά καὶ θὰ ξύνωμε τάχα τὸν τοῖχο. Τί θὰ κάμω ὅμως ἐπειτα, γιὰ νὰ ἴδω τὸν τυφλὸ γερό μου καὶ νὰ μιλήσω μαζί του ;

— Σωστά, ὑπέλαθεν ὁ Γκαγιαρντῶ.

«Ὄταν ὁ ἕνας ἐκκυβαλοῦσεν, ὁ ἄλλος ἐπέβλεπε τοὺς ἀπομένοντας.» (Σελ. 357, στ. α')

“Ηλθαμε δώ γιά νά μιλήσωμε μ' αὐτό τὸ γέρο καὶ μάλιστα νὰ τὸν πάρωμε, γιὰ τὴν θέλῃς ὁ μικρὸς μας φίλος. Καὶρὸ γιὰ χάσιμο δὲν ἔχομε! Κατὰ-λαβέ το λοιπὸν, σύντροφε, καὶ κάμε γρήγορα νάνταμωθοῦμε μὲ τὸν τυφλόν, γιὰ τὴν ἀλλοιότητα θὰ τὰ βρῆς ἄσχημα!

Ἡ ἐπιθυμία αὐτῆ, ἐκφρασθεῖσα μὲ τὸν ἀπετόμως ἐπιεικῆ τρόπον τοῦ Ἡρακλέους, ἐνέβαλε τὸν δυστυχῆ φύλακα εἰς τὴν σκληροτέραν ἀρραγιάναν.

— Ἐπιμένετε λοιπὸν, ἀλήθεια, νὰ μιλήσετε μ' αὐτὸ τὸ γέρο; ἠρώτησεν ἀπελπίς.

— Ἄκου λέει! ἀπεκρίθη ὁ Γκαγαρντώ μὰ γιὰ τὸ ἄλλο ἤλθαμε δώ;

— Σιγά! μὴ φωνάζετε ἔτσι! ἰκέ-τευσεν ὁ φύλαξ. Ὅ,α μὲ καταστρέψετε καὶ θὰ καταστραφῆτε καὶ σεῖς. Νὰ ξέ-ρατε τὴν αὐστηρὸς τοῦ εἶνε ἐδῶ ὁ κανονισμός!... Ἄν ἀνακαλύθουν πῶς δὲν εἰσθε ἀληθινοὶ κίστες, θὰ σὰς χώσουν ἀμέσως ἔς τὸ μπουδρούμι!

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Γκαγαρντώ, χαμηλώνων τὴν φωνὴν τοῦ ὄσον ἡμποροῦσε. Δὲν ἔχομε καμμιά ὄρεξι οὔτε νὰ σὲ καταστρέψωμε, οὔτε νὰ καταστραφῶμε. Τὸ γέρο μόνον θέλουμε νὰ πάρωμε, καὶ θὰ τὸν πάρωμε! Ἄλλοιῶτα, δυστυχία σου! Πρὶν μὰς χώσουν ἔς τὸ μπουδρούμι ποῦ λές, πάντα θὰ προφθάσω νὰ σὲ ξεκάμω μ' αὐτὸ τὸ γρόθο!

Ὁ φοβερός αὐτός ἀνθρώπος δὲν εἶχε, βλέπετε, πολλὰ ἐπιχειρήματα ἄλλ' αὐτὸ ποῦ εἶχεν, ἦσαν ἀκαταμάχητα...

Βλέπων λοιπὸν ὁ φύλαξ δι, εἰς τὴν θέσιν ποῦ εὑρίσκειτο, δὲν ἦτο πλέον δυνατὸν νὰ ὀπισθοχωρήσῃ, ἔβησεν τὴν κεφαλὴν, ἐσκέπη καὶ μετ' ὀλίγον ἤρῳτησεν:

— Εἶπατε πῶς ὁ προστατευόμενός σας εἶνε τυφλός;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης.

— Ἐχει μακρὰ ἄσπρα γένεια;

— Ναί, ναί.

— Καὶ μακρὰ μαλλιά, χωρὶς περρούκα;

— Ἀκριβώς.

— Ψηλὸς καὶ λιγὰκι σκυφτός;

— Ναί, ναί. Τὸν γνωρίζεις λοιπὸν;

Ὁ φύλαξ ἀμολόγησεν, ὅτι ἐβλεπεν ἕνα τέτοιον γέροντα, ὁ ὁποῖος εἶχεν εἰσγῆθῃ εἰς τὸ Φρενοκομεῖον πρὸ ὀλίγον μὲ-λὶς ἐβδομάδων, καὶ κατοπὶν προσέθεσεν:

— Ἐχομε τύχη! κατοικεῖ ἀκριβῶς στὸ περίπτερον τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου καὶ πρὸς τὸ μέρος ὅπου θὰ σὰς ἀνεβάσω.

— Ἐμπρός λοιπὸν! ἐφώνησεν ὁ Γκαγαρντώ, ξεπέδασε! ποῦ εἶνε αὐτὸ τὸ περίπτερον;

— Ὅ,α δοκιμάσωμε, κύριε! Ἄν ὁ γέ-

ρος σας μῆκε τώρα στὸ δωμάτιό ποῦ κοιμάται, θὰ μπορέσετε ἴσως νὰ προχωρήσετε ἀπὸ τὴν σκαλωσιὰ ὡς τὸ παράθυρο καὶ νὰλλάξετε μαζί του λίγα λόγια. Φρόνιμα ὅμως, καλοὶ μου κύριοι, σὰς παρακαλῶ, φρόνιμα! Πρόκειται γιὰ τὴν ζωὴ ὄλων μας!

— Περπάτει, φοβητάρη! διέκοψεν ὁ Γκαγαρντώ, σπρώχνων τὸν δυστυχῆ φύλακα. Δὲν ἔχομε καιρὸ, σοῦ λέω! Κάθε στιγμὴ ποῦ περῶ, μὰς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία.

Καὶ τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο ἦτο ἐπίσης ἀκαταμάχητον. Τὸ ἀπίστευτον ἐπρόχω-ραι καὶ εἰς τὸ κατὰσθημα ἡμποροῦσε νὰ ἐκπλαγοῦν, βλέποντες τοὺς κίστες νὰ πιάουν τόσο ἀργὰ ἐργασίαν.

— Ἐμπρός! εἶπεν ἐπιτέλους ὁ ὀδηγός, ἀλλὰ φρόνιμα σὰς παρακαλῶ!

Μσο ἔς τοὺς τρελλούς.

Διέσχισαν αὐτὰς, ἀνέβησαν κλίμακας καὶ ἐφθασαν εἰς τὰ τελευταῖα κτίρια, τὰ

«Χωρὶς νὰ ἐλύσωσιν τὴν προσοχὴν κανενός, ἐφθασαν εἰς τὸ περίπτερον...» (Σελ. 358, στ. 6)

ὁποῖα ἠγείροντο ἀπέναντι λόφου δεσπο-ζοντος τοῦ Σηκουάνα.

Τρέμων, ὁ φύλαξ διήθε μετὰ τῶν συνενόχων του πρὸ τοῦ οἰκίσκου τοῦ Ἁδελφοῦ Διευθυντοῦ, δίδον τὴν ἐπο-χὴν ἐκείνην τὸ Φρενοκομεῖον τοῦ Σα-ραντιῶν ἦτο εἰς χεῖρας καλοκήρων, τῶν Ἁδελφῶν τοῦ Ἑλέους.

Οἱ δύο ψευδοκίστες, χωρὶς νὰ ἐλύ-σων τὴν προσοχὴν κανενός, ἐφθασαν εἰς τὸ περίπτερον τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου καὶ εἰς τὸ ἱκρίον, τὸ ὁποῖον εἶχαν ἀνεγερθῆ ἐπὶ τῆς προσοφείας κ' ἐφθασαν μεχρὶ τοῦ δευτέρου πατώματος.

— Ἀνεβῆτε γρήγορα! εἶπε σιγά-σιγὰ ὁ ὀδηγός.

Ὁ Γκαγαρντώ καὶ ὁ Μπόμπης ἠ-τοιμάσθησαν νάνελθουν τὴν πρῶτην κλίμακα τοῦ ἱκρίου, ἀλλ' ἐμπεδι-σθησαν ἀπὸ πέντε ἐξ ἀνθρώπους, οἱ ὁ-ποῖοι ἀπεριπάτουσαν εἰς τὴν αὐλήν.

Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, φέρων εὐπρεπῆ

μάζην ἐνδυμασίαν, τοὺς προὔπηγθησε, λέγων εἰς τὸνον ἐπισημότητος:

— Κύριοι! Εἶμαι ὁ Ἀυτοῦ Ἀυτοῦ Βασιλέως τὸ Βασιλέως! Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἐ-πέστερψε πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὸ κυνήγι. Ἐσκόπωσε δέκα πέρδικες καὶ δώδεκα λαγούς...

Ὁ φύλαξ δὲν τὸν ἄφισε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του. Ἔκαμε νεῦμα καὶ ἀμέ-σως προσέτρεξεν ἕνα Ἀδελφός τοῦ Ἑ-λέους μὲ μαστίγιον, καὶ σπρώχνων, εἰ-σῆγαγε τὸν δυστυχῆ τρελλόν εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἄλλ' ἕνας ἄλλος, μὲ ἀγρία μάτια καὶ ἀτακτὰ μαλλιά, ἤρπασε τὸν Μπό-μπην εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἤρπασε νὰ φωνάξῃ:

— Εἶνε τὸ παιδί μου! Βρῆκα τὸ παιδί μου!.. Ἄ, τί εὐτυχὴς ποῦ εἶμαι!..

Βαναύσως ὁ φύλαξ ἀπέσπασε τὸν μι-κρὸν ἱκρίον ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ δευτέ-ρου τρελλοῦ καὶ τῷ εἶπε σιγά:

— Γιά τὸ Θεὸ! ἀνιδιῆ-ε γρή-γορα, γιά τὴν χαθίκαμε!

Ὁ Μπόμπης καὶ ὁ Γκαγαρν-τώ, εἰς τοὺς ὁποίους ἔκαμεν ἀγνήνην ἐντόπωσιν ἢ ἀνθρωπίνη ἐκείνην δυστυχία, ἐσπευσαν νάνα-θοῦν τὴν κλίμακα τοῦ ἱκρίου.

Ἦτο καιρός, διότι εἰ τρελλοί, ἀξερειδιοθέντες ἐκ τῆς πα-ρυσίας τῶν ξένων, τοὺς ἐποί-ους δὲν ἦσαν συνειθημένοι νὰ βλέπουν, ἐφόρων ἐναντίον των, παρ' ὅλας τὰς προσπάθειάς των φυλάκων. Ἐφώνησαν, ἐγελοῦσαν, ἐτραγωδοῦσαν. Ἄλλοις ἐτίνακρος τὸν Μπόμπην καὶ τὸν Γκαγαρντώ ἱκέτιδας χεῖρας, κράζων! Βο-ήθεια! Δὲν εἶμαι τρελλός! Πη-γαίνετε νὰ πῆτε στὸν Βασιλέα, ὅτ δὲν εἶμαι τρελλός! Ἄλλοις ἐσφάδαξε χάρμω, οὐρλιάζων, καὶ

ἄλλος ἔσειε τὰ στηρίγματα τοῦ ἱκρίου, φωνάζων ἀγρίως:

— Εἶμαι ὁ βασιλεὺς τῆς Ἄβυσσι-νίας!.. Οἱ ἄσπροι αὐτοὶ δὲν θέλω νάνα-θοῦν ἐκεῖ-πάνω, γιὰ τὴν θὰ μὲ σκοτώ-σουν... Ναί, σὰς λέγω! θὰ μὲ σκοτώ-σουν μὲ τὰ βέλη των!

Πρὸ τῆς ἀσυνήθους αὐτῆς ἐξεγέρσεως τῶν τρελλῶν, καμμιά δεκαριά φύλακες προσέτρεξαν καὶ, μὲ καμτακίεες, μὲ γρα-βιές, μὲ σπρωξιές, τοὺς ἠνάγκασαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰ δωμάτια των, τὰ ὁποῖα εὑρίσκειτο εἰς τὸ βάθος τῆς αὐλῆς.

Ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ἱκρίου, ὁ Γκαγαρ-νώ καὶ ὁ Μπόμπης, προσποιούμενοι ὁ-λονέν δι, ξύνουν τὸν τοίχον μὲ τὰ ἐρ-γαλεῖα των, ἐκῦτταζαν τὸ φρικῶδες θέαμα.

Μετ' ὀλίγα λεπτά, ἡ αὐλὴ ὄλη ἐκε-νώθη καὶ δὲν ἠκούοντο παρὰ αἱ ὑπόκω-φοι κραυγαὶ καὶ τὰ στριγγὰ γέλια τῶν ἐγκλειστων πλέον τρελλῶν.

Ταλμηρὸν σχέδιον
Ἡ ὄρα ἐπεριούσε καὶ ὁ μικρὸς τῆ-κεῦ ἤρχισε νάνυπομονῆ.

— Φίλε μου Γκαγαρντώ, ἔλεγε πρὸς τὸν σύντροφόν του, δὲν εἶδα ἀνάμεσα ἔς ἐκείνους τοὺς τρελλούς τὸν τυφλόν μου γέρο... Ἐπάνω ἔς αὐτὴν τὴν σκαλωσιὰ, δὲν μποροῦμε νὰ κουνηθοῦμε. Πῶς θὰ γίνῃ τώρα;

— Λιγὰκι ὑπομονὴ ἀκόμη, μικρὸ! ἀ-πεκρίθη ὁ ἀχθοφόρος. Ἐκείνο τὸ ζῶον, ὁ φύλακας, μὰς ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ μὰς κάμῃ νὰ ἰδοῦμαι τὸ γέρο σου. Δὲν πι-στύω νὰ ξεχάσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του, γιὰ τὸ τότε... δυστυχία του!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, οἱ δύο ψευδο-κίστες εἶδαν νάνοίγεται μὲ προφύλαξιν ἕνα παραθύρον, εὑρισκόμενον ὀλίγους πόδας ὑψηλότερα ἀπὸ τὸ ἱκρίον, καὶ νὰ προβάλλῃ ἕνα κεφάλι. Ἦτο ὁ φύλαξ, ὁ ὁποῖος τοῖς ἐννευε νὰ πλησιάσουν.

Ὁ Γκαγαρντώ ἐπρόσχωρησε τότε ἐπὶ τοῦ ἱκρίου ὄσον μακρύτερα ἡμποροῦσε πρὸς τὸ παράθυρον εὑρίσκειτο ὀλίγον πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἀρκετὰ ὑψηλὰ, ὥστε νὰ μὴν ἡμωρῆ ἕνα; ἄρτιος ἀνθρώπος, ἔστω καὶ Ἡρακλῆς, νάκουσθῇ ἀπὸ ἐκεῖ, ὀμιλῶν χαμηλοφῶνας.

Ὁ Μπόμπης ἀνέλαβε νὰ νικήσῃ τὴν δυσκολίαν. Μὲ γοργὸν βλέμμα παρετή-ρησεν, δι, μίαν ἀπὸ τὰς δοκούς, αἱ ὁ-ποῖαι ἐστήριζαν τὸ ἱκρίον, ὄψοστο σχε-δὸν μεχρὶ τοῦ βάθρου τοῦ παραθύρου. Ἀμέσως ἐνηγκαλίσθη τὴν δοκὸν καὶ, μὲ τὴν συνήθη του εὐκινησίαν, ἀναρριχη-θεῖς, ἐφθασε μεχρὶ τοῦ φύλακος. Ἐκεῖ, ἐβγαλε ἀπὸ τὴν ζώνην του τὸ τρυπάνι ποῦ εἶχε τὴν φρόνησιν νὰ πῆρῃ μαζί του, καὶ ἤρπασε τάχα νὰ κτυπᾷ τὸν τοίχον, ἀκούων συγγρῶνας μὲ προσοχὴν τί τῷ ἔλεγεν ὁ φύλαξ.

(Ἐπιτελεῖται συνέχεια)

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Τώρα κανεὶς ἀρχίζει νὰ κρῶνῃ
Καὶ τὴν ἐσπῆ γωνία του ἀπολήτῃ
Φθινόπωρο τὰ δένδρα ξεγυμνῶνει
Τὰ φύλλα τους νὰ κᾶν φορεσιὰ.

Τὰ χελιδόνια φεύγουν τὰ καίμενα
Καὶ πέρνουν ἀτάλαμμένα τους φτερά
Τῆς Ἀνοιχῆς τὰ δῶρα μαζεμένα,
Τραγοῦδια, πραινάδα κ' ἔμμορφια.

Μὲ ἀπειρανθῆ γιὰ πάντα λουλουδίσει
Μιὰν ἀνοιχῆ, ποῦ ἔχω στὴν καρδιά
Κι' ἀκούραστῇ τὰ δῶρα τῆς σκορπίσει,
Τραγοῦδια, πραινάδα κ' ἔμμορφια.

Καὶ δὲν κοιτάζω ἔξω τὸν ἀέρα,
Τὰ φύλλα τὰ ἐερά, τὴν παγωνιά
Ἡ Ἀνοιχὴ νὰ ζῆσ' ἢ μαγεμένη,
Ἡ Ἀνοιχὴ ποῦ ἔχω στὴν καρδιά!

ΜΕΛΟΜΕΝΗ ΛΟΓΟΘΕΤΟΥ

ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ
ΤΟ ΚΑΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ
(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 351)

Οἱ γέροι π' ἀπόμειναν, εἶδαν τόσες φορές τὸ χάρο μὲ τὰ μάτια τους. Αὐτοὶ εἶνε ποῦ εἶπαν: Ἐβγάτε σεῖς οἱ πεθα-μένοι νὰ μπουρε ἑμεῖς οἱ ζωντανοί.— Ἀπ' τὴν τυραννία καὶ ἀπ' τὴν φοβέρας τῶν Τεύρων, ἰσοθου μετὰ τὴν ψυχὴν στὸ στόμα. Ἡ ζωὴ τους, σὰ σπῖθα φωτιᾶς μεσοδυσμένη, κρατιώνταν μὲ μιὰ ἐπι-δα ἀκόμα λαμπερή, ἀπ' τοὺς ἀχούς μο-ναχὰ τῶν κανονιῶν, ποῦ τράνταζαν τὰ βουνὰ ἀπ' τὸ Μπιζάνι. Τὰ δύο μικρὰ ἀ-δέρφα τὰ συμμάζεψε ἡ θεὰ τους, ἡ γρηὴ Φίσινα, καὶ τὰ κρυβὴ ἢ καίμενη νὰ μὴ τὰ τυραννήσουν οἱ Ἀρβανίτες, καὶ τὰ φύλαξε τόσο μῆνες στὸ σπιτὶ της, γιὰ-τί—ὄπου φτωχός κ' ἡ μοῖρα του—σάν ἔμαθε ὁ Μεκρητὸν ἀγῶς πῶς ὁ γυῖός τῆς Κυρατάσενας σηκώθηκε στὸ κλαρί, τῆς ἔκαψε τὸ σπιτὶ. Ἦταν κ' αὐτὰ τὰ παι-διὰ τὸ τυχερὸ τῶν γερόντων· αὐτὰ τοὺς κουβαλοῦσαν νερό ἀπ' τὴ βρύση, αὐτὰ ψωμί ποῦ ζύμωναν εἰς γρηές, αὐτὰ τὸ κάθε τι, τὸν καιρὸ ποῦ ἔλειπαν οἱ Τεύρ-κοι ἀπ' τὸ χωριὸ τους.

Τώρα περασμένα ξεχασμένα, ποῦ λέει ὁ λόγος. Μοναχὰ τὸ καμένον σπιτὶ τῆς Κυρατάσενας θυμίζει τὴς περασμένες συμφορές. Ἀλήθεια, τὸν πιάει τὸ παρά-πονον νὰ τὸ βλέτῃ κανένας τέτοιο τρί-πάτο σπιτὶ σαραβαλισμένον.

Ἐνας τοῦχος ἀπόμεινε ἀπ' αὐτὸ μο-ναχὰ ὄρθος, καὶ σώζεται μὲ τὰς γλά-στιρες τοῦ βασιλικοῦ εὗς ξεπεταγμένες σιδηριές τῶν παραθυριῶν, μὲ τὰς φω-λιές τῶν ἀγριοχελιδονίων ἀποκάτω ἀπ' τὴ κρήνην σου, μὲ τὴν κληλατρία σκαρφώλημένη ἀπάνω του, ποῦ κρέμασε πάλι τὰ ραξάκια σταφύλια τῆς ἡ ξέγνοια-στη σάν πρῶτα, ὅπως κ' ἡ ἀπονη τριαν-ταφυλλιά στὴν ἀκρῆ τῆς αὐλῆς σκορ-πούσε ὡς τὰ χθὲς τὰς μυρωδιές της ἐπὶ δρόμο. Αἱ γίδες τῆς Κυρατάσενας δὲν ξέμαθαν ἀκόμα τὸ παλὸν της σπιτικὸ καὶ πολλὰς βραδυές, ποῦ γυρίζουν ἀπ' τὸν πιετικό, κίρουν αἱ ξεχασιάρες τὸ συνειθημένο δρόμο, σταματοῦν τὸ τακτι-κό τους ἀργοπάτημα ἐπὶν ἐξόθουρα τοῦ καμένου σπιτιοῦ καὶ καρτερῶν γονατι-στὲς ν' ἀνοίξῃ ἢ θύρα, σὰ στὸν καλὸν καιρὸ, νὰ μπουῖν ἐπὶ γονικὸ τους. Κι' αὐτὰ τὰ χελιδόνια, ἐπὶ ἀνοιξιάτικόν τους ξαναγύρισμα ἀπὸ τὸ χειμωνιάτικο ταξεῖδι, ἐσκούζαν λυπητερὰ τόσες μέρες, κλωθαγυρίζοντας ἐφανευμένα τὸ καμένο σπιτάκι, γιὰ τ' ἔγραν χαλασμένον τὸ κα-τοικίό τους κ' ἐκεῖνα ἀκόμα τὰ χελι-δόνια ποῦ σώζονται αἱ φωλιές τους ἐπὶν τεῖχο τὸν ὄρθον, αὐτὰ ἐσκούζαν πρὸ πολλοῦ γιὰ τὴν, τί σάν ἦταν ἀπειραχτες; τὴς ἠϋ-ραν πιασμένες ἀπὸ τὰ σπουργίτια ποῦ

καλόθρονιάστηκαν μέσα εὗς ξένες φω-λιές ἀνερώτητα σάν καλοὶ νοικοκυροῖ. Ὀαρρεῖς πῶς πῆραν καὶ τὰ πουλιὰ ἀ-κόμα, ἀπ' τὸν περασμένον χειμῶνα, τὸν ἀρβανίτικον ἀέρα, τὸν νόμον τῆς ἀρπαγῆς. «Τοῦτο νὰ σοῦ τὸ παίρνω κ' ἐκείνο νὰ μοῦ τὸ δίνης.» Ὅσο γιὰ τὰ σπουργίτια, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἂν πῆς εὗς Ἀρβανίτες πῶς δὲν εἶνε τώρα κ' αὐτὰ ἀρβανίτικα, τοὺς τρῶς τὸ δίκιο.

Καλὰ λέν, ὁ Θεὸς δὲν ἀφίνει κανένα.

Μιὰ περασμένη Κυριακὴ, στ' ἀπό-λυμα τῆς Ἐκκλησίας, εἰχτήκε μιὰ ὡραία ἰδέα εὗς τὸς χωριστούς, νὰ τῆς ξανακάνῃ τὸ χωριὸ τὸ σπιτὶ τῆς Κυρατάσενας. Βρέθηκε κ' ἡ ξυλικὴ πελεκημένη ἐπὶ βουνὸ ἀπὸ τὴν ἄλλη χρονιά, ἕτοιμη γιὰ τὴν Ἀγιοθανάση, τὸ παλὸν ξωκλήσι ποῦ μαελοῦσαν ἀπὸ καιρὸ νὰ μεγαλώσουν. Δυὸ-τρεῖς ἀπ' τοὺς χωριανοὺς ὄλο καὶ δίσταζαν, μὰ πῆρσαν ποδοῖο οἱ γερόντοι ποῦ εἶχαν συμπλήθη, ἀπ' ἐκεῖνες τὴς φρικτῆς ἡμέρας εὗς μιὰ μικρὰ Τασοπούλα, κ' ἀποφασίστηκε νὰ χτιστῇ τὸ κα-μένο σπιτὶ ἀπ' τὴν Κοινότητα, ὅπως ἦταν ἀποσάλλαχτο.

—Τὴ μεγαλήτερη! Ἐκκλησιὰ θέλετε, φώναξε ὁ Γεροχορηστός ὁ Παπαδήμας, ἀπ' αὐτὸ τὸ Μοναστήρι ποῦ θὰ κάνωμε; Ὅ,α σώσωμε μιὰ φτωχὴ νοικοκυρά, μιὰ χηρὰ μὲ πέντε παιδιὰ, ποῦ νὰ τῆς ζή-σουν, μὲ κορίτσι τῆς παντριᾶς. Καὶ ὕστερα, γιὰ τὴν τῆς ἔκαψαν τὸ σπιτὶ; Γιὰ τὴν πῆγε καὶ τὸ παιδί της νὰ πολε-μῆσῃ γιὰ τὴν πατρίδα του. Ποῖος Θεὸς τὸ θέλει, αὐτό, νὰ μὴ βρῆ σπιτὶ σὰ γυ-ρῆσῃ ἀπὸ τὸν πόλεμον κ' ἑμεῖς νὰ χαῖρο-μαστε τὴν λευτεριά μας; Ὁ Ἀγιοθα-νάσης καρτερεῖ, ἡ δυστυχία δι, αὐτὴ μεγαλώνει κατακαλύωντας. Κ' ἐκεῖνοι οἱ χωριανοὶ ποῦ ἦταν πρῶτα ἐναντιοί, παραδέχτηκαν ὕστερα κ' αὐτοὶ καὶ ξε-μολογήθησαν εὗς ἄλλους πῶς δὲν τὸ κ'αναν ἀπὸ καμμιά κακία γιὰ τὴν Κυρατάσενα, ποῦ τὴν πονοῦν κ' αὐτοὶ ὀπως ὄλοι, μὰ ὁ ἕνας ποῦ εἶνε κ' ἐπί-τροπος τῆς Ἐκκλησίας, φοβήθηκε μὴ τοῦ φανερωθῇ ὁ Ἀγιοθανάσης ἐπὶν ὕπνον του καὶ τὸν μαλωτῆ ὁ ἄλλος, μὲ τὴν τὸν λέν' Ὀνανάση, τὸ πῆρε κἀπως εὗς φιλο-τιμο νὰ μὴν ἀφήσῃ ἔτσι ἀπάνω εἰς τὴν σύ-σκεψη τὸν ἀγίον τοῦ ἀβοήθητον.

Ἐτοι λοιπὸν προχτές τὸ Σαββατό-βραδον, ἀκούστηκε πάλι ἡ φωνὴ τοῦ Δρα-γάτη ἀπὸ τὸ ἴδιο κατάραχο, ποῦ φώναζε τόσες εὗς τὸς χωριανούς νὰ πάρουν τὰ μάτια τους:

— Ἀκούτε, χωριό! Ἀὔριο θὰ κουβα-λήσωμε ἀπ' τὸ βουνὸ τὰ ἔβλα γιὰ τὸ σπιτὶ τῆς Κυρατάσενας. Ὅσοι ἔχουν μουλά-ρια, νὰ τὰ στειλοῦν κ' ὄσοι δὲν ἔχουν νὰ ρθοῦν νὰ βοηθῆσουν. Κανένας νὰ μὴ λείψῃ. Τὸ ἕνα χέρι νίθει τ' ἄλλο καὶ τὰ δυὸ τὸ πρόσωπον.

Τὴ χριστιανῆ Κυριακὴ, ἐγένετο ὡσπερ

πανηγύρι ψηλά στο βουνό. "Όσο και γερνόντοι και μικρά παιδιά, ανέβηκαν κάτι να βοηθήσουν κι' αυτά, κάτι να τραβήξουν για το σπίτι της Κυρατάσενας, που είχαν ανεβή κι' αυτή άπάνω με τές θυγατέρες της, και ήταν όλο στες χαρές της και για το σπίτι της που θα ξαναγίνη, και για το μεγάλο παιδί τον Νικόλα της, που πληγωμένο έλαφρά στην Κρέσνα, της έγραφε πως θα έρχονταν να την ιδή.

Μάννα και θυγατέρες μοίραζαν εκεί άπάνω σταφύλια, ροδάκινα, μήλα και λεφτόκαρα στον κόσμο, που τα έφεραν επίτηδες για ευχαρίστησι.

Εκει θυμήθηκαν όλοι τί τραβήξαν τον περασμένο χειμώνα.

Της Κυρατάσενας δεν της βγαίνει πού τές έλεγαν εκεί στο Βόλο «πρότυγες».

— "Όχι μητέρα, της είπε μια κόρη της, «πρόσυγες» μάς έλεγαν.

— "Όχι αύγό μόν' αύγοζομί! της άπολογήθηκε η Κυρατάσένα.

Η Ρούσκα πάλι, η μικρότερη κόπελα της, είνε διαβολισμένη. Αυτή μολογούσε πως την πείραζαν τα κορίτσια τά Βολιώτικα, γιατί ηξεραν πιάνο, ζένες γλώσσες, ζωγραφική, πλαστική, κι' αυτή δεν ηξερε τίποτε άπ' αυτά.

— Έμασα, έμασα, έλεγε, λόντευα να σκάσω. Μία μέρα δε βόταζα. Στην πατρίδα μου, τούς είπα, αϊ Βλάχισσες

βάσαμε αυτό το μεγάλο ξύλο, αυτό το βουδο κάτω, άπ' άπ' την μάν άκρη κι' έγω άπ' την άλλη, και κόντευε τη γλώσσα σου, καιμένη; να μή στην ξερικόσω! **ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ**

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΜΠΑΛΛΟΝΑΚΙ

Μία ημέρα ο Αιμίλιος, πτωχός φοιτητής, είχε στον φίλο του Μάρτιο, ζωγράφο πτωχό σάν κι' αυτόν, ενώ περιπατούσαν μαζί:

— Θέλω ν' αγοράσω ένα λαχείο του Στόλου.

— Δεν βαρύνεσαι; είπε ο Μάρτιος. Τα λαχεία είνε μια άπάτη. Δεν κερδίζει κανείς ποτέ.

— Μπορεί και να κερδίσω, άπήγγησε ο Αιμίλιος. Κι' έπειτα για μία δραχμή δεν θα καταστραφώ.

— Δεν μού προσφέρεις καλύτερα μία μπύρα; Έτσι τουλάχιστον θα βάλεις τα λεπτά σου στο εμπόριον.

— Όχι. Κάποτε έχω τύχη. Θα διαλέξω έναν αριθμό. Κι' αν κερδίσω, θα σου κάμω τραπέζι.

έναντιόν, με άπέτρηρες. Μού έλεγεσ διτ...

— Έγώ... έγω...
 — Μάλιστα.
 — Δεν το θυμούμαι να σου έδωσα αυτή τη κακή συμβουλή.
 — Έπειδή έχεις μήνην άσθενή.
 — Όχι δά, άπεκρίθη ο Μάρτιος με άπαράξια. Έχω πολύ δυνατή μήνην. Θυμούμαι μάλιστα, ότι μού είπες την ημέρα εκείνη: «Αν κερδίσω, θά μοιρασθούμε το κέρδος».

— Ω! αυτό είνε πάρα πολύ, άνεφώνησε ο Αιμίλιος. Ποτέ δεν ώμίλησα έτσι! Ποτέ δεν έδωσα τέτοια ύπόσχεσι.

— Σε βεβαιώνω!...

Ο Αιμίλιος ητο καλό παιδί. Δεν ηθέλε να δειχθώ στον Μάρτιο άσχημός για το ψεύδος του και τον έσυγχώρησε, γιατί ηξερσε, ότι ο φίλος του ητο πτωχός και υπέφερε πολλές στερήσεις.

— Άκουσε, του είπα, δεν θέλω αυτό το λαχείο, που το εύνόησε η τύχη, να γίνη άφορηή φιλονεικίας μεταξύ μας. Ομολόγησε, ότι είπες ψέμματα. Θα το κάμης για το συμφέρον σου.

— Ε, καλά, έτραύλισεν ο ζωγράφος

ταραγμένος, άς πούμε, ότι δεν είχα της ιδέες μου πολύ διαυγείς την ημέρα εκείνη και γι' αυτό έξήγησα διαφορετικά τα λόγια σου. Κράτησε της πάντε χιλιάδες σου, φίλε μου, κράτησε της.

— Προτιμώ αυτή

την όμολογία, που δεν στερεΐται επίτηδειότητος. Και τώρα άς εξέλθωμε.

Έπειτα από όλιγα λεπτά, οι δύο φίλοι κατέβαιναν την λειψόρον Αμαλίας. Έξαρνα διασταυρώθησαν μ' έναν έμπορο μπαλλοντιών.

Τότε μια ιδέα πρωτότυπη ηλθε στον νου του Αιμιλίου. Αγοράσε ένα κόκκινο μπαλλονάκι.

— Κύτταξε, σά τί παιγνίδια σπαταλάς την περιουσία σου! είπε περικαικτικά ο Μάρτιος.

— Άφσέ με να κάμω αυτό που θέλω, άπεκρίθη ο Αιμίλιος, και ακολουθήτέ με.

Όταν έσθασαι 'ς ένα περιθαλάκι του Ζακπίου, ο φοιτητής μας έδγαλε από την τσέπη του το λαχείο του και έγραψε μ' ένα μολυβάκι στο περιθώριον αυτός τας λέξεις «Το λαχείον αυτό έκέρδισε 5.000 δραχμές. Εύχομαι να πείρη σέ χέρια ανθρώπων τιμών, που έχουν ανάγκην αυτού του χρηματικού ποσού περισσότερο από μένη». Υπέγραψε τας λέξεις αυτές με το όνομά του και έσημείωσε την διεύθυνσι του. Έπειτα έβασε το λαχείο στο οχοινάκι του μπαλλοντιού και άρρησε το κόκκινο μπαλλονάκι έλεύθερο, ενώ ο φίλος του τον έβλεπε με άπορία

«Τί θαύμα!» (Σελ. 361, στ. β')

μιλών δύο γλώσσας, και τα λαλούμενα τα παίζουν οι γύφτοι. Μία πλαστική ξέρομ' έμεις, να πλάθωμε πήτες. Και τί χρειμασούν όλα αυτά; Σκοτούρες μονιχά και χασιομέριες άνωφελήςες! Έκείνα που μαθαίνουμ' έμεις, εκείνη σάς κάνουν νοικουρές. Και τί μαθίνετ' εσείς; μ' άμυρίζω. Να τί μαθαίνουμ, τούς είπα. Ζυμώνουμ, πλάθουμ, μαγειρούμ, πλένομ, σιδηρώνουμ, γράνουμ, γνάθουμ, ύφαινουμ, πλέκουμ, ράβουμ. Και πού να σάς πώ και τές έξω δουλειές. Κι' άλλες άκόμα ξέρετε; μού είπην. Άκούς λέει! Ξέρω και κλάδο, σκάλο, κίθαρο, βότανο, φύτεμμα, πότισμα, θέρο, άλώνισμα, λίχνισμα...

— Σκασμός! φωνάζει η μάννα της, ξεβήγησ εκεί στο Βόλο, και παίζει το στόμα σου σάν φαλιδι. Παπαρδέλω!

Και χαμηλώνοντας τη φωνή της, η Ρούσκα ξαναρχίζει:

— Φυλάω και μελίσιτα, φυλάω και κουκουλι, βγάώ βούτυρο, άρμέγω, παχνιάζω, φαρτώνω...

— Έλα έσύ, πολύξερη και χρυσοχέρα, της ξαναφωνάζει η μάννα της, έλα έσύ που ξέρεις και φαρτώνεις, για διπλώσε τη φλοκατα σου στον άμο, για να κατε-

Και ο Αιμίλιος έρώνηξε ένα λουτρο και αγοράσε ένα λαχείο.

— Κύτταξε, Μάρτι, είπα στον φίλο του, ο αριθμός μου έχει όλο μονάδες και τρις, άποτελείται από τον αριθμό δέκα τρις τρις φορές: 131, 313.

Ο Μάρτιος σήκωσε τούς ώλους, μουρμουρίζων. «Έίκοσι πεντάρες χιμένες!»

Και οι δύο φίλοι εξηκολούθησαν τον περιπάτον των.

Σε λίγες ημέρες, ο Αιμίλιος έχασε ένα θείο του και κληρονόμησε μία καλή περιουσία.

Όταν ο Μάρτιος έμαθε το νέο, άνεφώνησεν: «Αυτός ο Αιμίλιος γεννήθηκε τυχερός!»

Σε δύο μήνες έγινε και η κληρονομία των λαχείων του Στόλου και ο αριθμός 131, 313 εκέρδισε 5.000 δραχμές.

Ο Μάρτιος πρώτος άνήγγειλε στον Αιμίλιο την καλή του τύχη.

— Κύτταξε, φίλε μου, κύτταξε, του είπε, ενώ του έδειχνε τον πίνακα των κερδισμένων αριθμών... Θυμάσαι, τί σου είπα την ημέρα, που ηθέλες ναγοράτης το λαχείο; «Έχεις δίκαιο. Ποιός ξέρι; Μπορεί και να κερδίσης.»

— Καθόλου, άπήγγησεν ο Μάρτιος. Το

πρωτόμω αυτή

την όμολογία, που δεν στερεΐται επίτηδειότητος. Και τώρα άς εξέλθωμε.

Έπειτα από όλιγα λεπτά, οι δύο φίλοι κατέβαιναν την λειψόρον Αμαλίας. Έξαρνα διασταυρώθησαν μ' έναν έμπορο μπαλλοντιών.

Τότε μια ιδέα πρωτότυπη ηλθε στον νου του Αιμιλίου. Αγοράσε ένα κόκκινο μπαλλονάκι.

— Κύτταξε, σά τί παιγνίδια σπαταλάς την περιουσία σου! είπε περικαικτικά ο Μάρτιος.

— Άφσέ με να κάμω αυτό που θέλω, άπεκρίθη ο Αιμίλιος, και ακολουθήτέ με.

Όταν έσθασαι 'ς ένα περιθαλάκι του Ζακπίου, ο φοιτητής μας έδγαλε από την τσέπη του το λαχείο του και έγραψε μ' ένα μολυβάκι στο περιθώριον αυτός τας λέξεις «Το λαχείον αυτό έκέρδισε 5.000 δραχμές. Εύχομαι να πείρη σέ χέρια ανθρώπων τιμών, που έχουν ανάγκην αυτού του χρηματικού ποσού περισσότερο από μένη». Υπέγραψε τας λέξεις αυτές με το όνομά του και έσημείωσε την διεύθυνσι του. Έπειτα έβασε το λαχείο στο οχοινάκι του μπαλλοντιού και άρρησε το κόκκινο μπαλλονάκι έλεύθερο, ενώ ο φίλος του τον έβλεπε με άπορία

και άγανάκησι. Η έλαφρή μεμβράνα επέταξε ψηλά και σε λίγο εξηφανίσθη από τα μάτια των δύο συντρόφων.

— Σ' ευχαριστώ, είπεν ο Μάρτιος με ψυχρή είνωνεία, είσαι πολύ ευγενής... Άντι να με βοηθήσης μ' αυτή την άπρασδόνητη μικρή περιουσία σου...

— Συγγνώμη, άπήγγησεν ο Αιμίλιος, με το λαχείο αυτό χάνεται και κάθε λόγος διγνοίας μεταξύ μας... Θα σ' δώσω όμως της 2.500 δραχμές, που αντιπροσωπεύουν το ήμισυ του κέρδους μου. Πες τώρα, ότι δεν είμαι ευγενής.

Αυτά τα λόγια έφαιδρουναν όλιγο τον Μάρτιον.

Άλλα την ώρα, που άπεχωρίζετο από τον φίλο του, δεν μόρασε να μή σκεφθώ. Είνε πολύ νέος άκόμη και δεν έννοει την αξίαν των χρημάτων. Άν ητο είκοσι χρόνια μεγαλύτερος, δεν θα έοκέπτετο ποτέ τόσο παράλογα.

Ενώ συνέβαιναν αυτά, μια χήρα πτωχή έσφιγγε στην άγκαλιά της το αγαπημένο της αγοράκι που ητο άρρωστο.

Η χήρα αυτή κατοικούσε 'ς ένα από τα άθλια εκείνα χακόσιτια, που η εύτυχία τα άποφύγιε με φρίκη.

Πρό όλιγου εής περάσει ο γιατρός και είχε πη στη δυστυχισμένη μητέρα: σιγά-σιγά.

— Το παιδάκι σου έχει προσβληθώ επίκινδύνως. Μόνον ο καθύρως άέρης της εξοχής μπορεί να το σώσι.

και άγανάκησι. Η έλαφρή μεμβράνα επέταξε ψηλά και σε λίγο εξηφανίσθη από τα μάτια των δύο συντρόφων.

— Σ' ευχαριστώ, είπεν ο Μάρτιος με ψυχρή είνωνεία, είσαι πολύ ευγενής... Άντι να με βοηθήσης μ' αυτή την άπρασδόνητη μικρή περιουσία σου...

— Συγγνώμη, άπήγγησεν ο Αιμίλιος, με το λαχείο αυτό χάνεται και κάθε λόγος διγνοίας μεταξύ μας... Θα σ' δώσω όμως της 2.500 δραχμές, που αντιπροσωπεύουν το ήμισυ του κέρδους μου. Πες τώρα, ότι δεν είμαι ευγενής.

Αυτά τα λόγια έφαιδρουναν όλιγο τον Μάρτιον.

Άλλα την ώρα, που άπεχωρίζετο από τον φίλο του, δεν μόρασε να μή σκεφθώ. Είνε πολύ νέος άκόμη και δεν έννοει την αξίαν των χρημάτων. Άν ητο είκοσι χρόνια μεγαλύτερος, δεν θα έοκέπτετο ποτέ τόσο παράλογα.

Ενώ συνέβαιναν αυτά, μια χήρα πτωχή έσφιγγε στην άγκαλιά της το αγαπημένο της αγοράκι που ητο άρρωστο.

Η χήρα αυτή κατοικούσε 'ς ένα από τα άθλια εκείνα χακόσιτια, που η εύτυχία τα άποφύγιε με φρίκη.

Πρό όλιγου εής περάσει ο γιατρός και είχε πη στη δυστυχισμένη μητέρα: σιγά-σιγά.

— Το παιδάκι σου έχει προσβληθώ επίκινδύνως. Μόνον ο καθύρως άέρης της εξοχής μπορεί να το σώσι.

— Ω, γιατρέ, είπε με δάκρυα η μητέρα, πώς είνε δυνατόν να πάω το παιδί μου στην έξοχή, αφού με την εργασία μου μόλις κατορθώνω ν' αγοράζω τα φάρμακα, που διορίζετε! Πρέπει λοιπόν να κλέψω, να σκετώσω, για να το σώσω;...

Ο γιατρός εκάμε μίαν άόριστη χειρονομία και άπεσέρθη συγκατακινημένος.

Προς το βράδυ, ο μικρός άσθενής επεθύμησε ένα κόκκινο μπαλλονάκι. Μα πού να βρεθώ το μπαλλονάκι; Οι έμποροι των μπαλλοντιών είνε τόσο σπάνιοι στους άποκέντρους δρόμους! Και η πτωχή μητέρα έτοιμάζετο να κάμη πεζή ένα δρόμο μακρυνό, για να φέρη στο μικρό της το παιγνιδάκι, που ζητούσε.

Έξαρνα όμως το παιδάκι εκτόπησε με χαρά τα χαράκια του.

Από το άνοιγμένο παράθυρο είδε στον ουρανό ένα μπαλλονάκι κόκκινο, λίγο ξεφουσκωμένο, που κατέβαινε άργά-άργά και σε λίγο σταμάτησε άπαλά στην άκρη του παραθύρου.

— Τί θαύμα! άνεφώνησεν η μητέρα χαρούμενη και έτρεξε προς το μπαλλονάκι. Ο ουρανός λοιπόν θέλησε να με κάμη να πιστεύσω στα θαύματα;

Άλλα η έκπληξις της δεν είχε τελιώσει άκόμη.

Τί εύτυχία, όταν ξεδιπλώσε το πολύτιμο χαριτάκι, που έμοιαζε σάν παποράκι, το χαριτάκι αυτό το σταλμένο άπ'

τη θεά Πρόνοια, που αντιπροσώπευε μιά περιουσία και συγχρόνως την ύγεια για το άγαπημένο της μικρό, το άρρωστο!

Σε λίγον καιρό ο Αιμίλιος έλαβε το γραμμα αυτό από την Κηφισιά.

«Κύριε, δυς φορές ηλθα νχ σάς ιδώ και να σάς ευχαριστήσω με τα χέρια ένωμένα για τη μεγάλη σας άγαθοεργία, άλλα δεν σάς ήρα. Η θεά Πρόνοια θέλησε, ώστε το παιδί μου, το καταδικασμένο από τούς γιατρός, να γίνη ο εύτυχής ευεργετημένος από το λαχείο, που με τσση γεννοιαδοφρία έγκαταλείψατε. Βλέπετε, ότι η θεά Πρόνοια κάνει μεγάλα πράγματα.

Κατώρθωσα να φέρω το άρρωστο άγρόι μου στην έξοχή, όπου προς μεγάλην μου εύτυχίαν το βλέπω ν' αναλαμβάνη την ύγειάν του από ημέρα σε ημέρα.

Ω, κύριε, είδε ο Θεός ν' ανταμείψη την αγαθή σας καρδιά. Έλπίζω, ότι γρήγορα θα έχω την εύχαρίστησι να σάς ιδώ και να σάς φέρω και το παιδάκι, που άποσπάσατε από τον θάνατον. Σας ευφράζω, κύριε, την βχθυάτην μου εύγνωμοσύνην».

Όταν εδιάβασε τη συγκινητική αυτή επιστολή ο Αιμίλιος, αισθάνθηκε την πιο βελήα εύτυχία.

Κι' όταν την έδειξε στον φίλο του, σάς βεβαιώ, ότι και ο Μάρτιος συνεκινήθη και μάλιστα εδάκρυσε.

(Alphonse Croziere) **ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ**

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περίεργος τάφος

Είς το κτήμα του λόρδου Μπράντνέιλ, εις την Άγγλιαν, ύπάρχει ο τάφος του εύνοουμένου του... ίππου. Η επιτύμβιος πλάξ έχει σχήμα πετάλου και φέρει επιγραφήν με το όνομα, την ηλικίαν και την χρονολογίαν του θανάτου του εύγενούς ζώου.

Έν άποτόπωμα

Πριονίζων ένα κορμόν δένδρου, διά να κάμη σανίδα, ένας μαραγκός ανέκαλυφεν εις το ξύλον το άποτόπωμα μιάς γάτας, καθάρωτα διακρινόμενον. Φαίνε-

ται ότι ο κορμός ητο κάποτε τρύπιος, η δέ γάτα, αναρχηωμένη επί του δένδρου, παρεπάτησε κι' έπεσε μέσα εις την τρύπαν, όπθεν δεν ήμπορεσε πλέον να εξέλθη. Έν τή μεταξύ, αναπτυσσόμενος ο κορμός, συνέβληθεν εκεί μέσα το πτόμα της γάτας, το έπίεζε, το έλυωνε, ούτως ώστε, με τον καιρόν, το ζών εξηφανίσθη τελείως, άφινον επί του ξύλου το άποτόπωμα του σώματος του. Διαφορητικά δεν εξηγείται το φαινόμενον.

Χαριτωμένη δεσποινίς

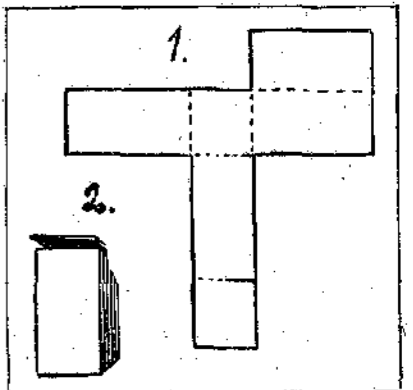
Η χαριτωμένη αυτή δεσποινίς κατεσκαυάσθη από ένα πενταετές κοριτσάκι, το όποιον έχρησιμποίησεν άπλώς ένα τριανταφύλλον, ένα μπουμπούι τριανταφύλλου και τέσσαρα κοτσάνια τριανταφύλλου. Παραστά χορεύτριαν έλαφράν και πολύ επίτυχημένην.

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

Επανάρθωσις φράσεως
 Έσάλη από του Έλληνικού Ίδρωδου
 Διά κατάλληλου μεταθέσεως των γραμμάτων τούτων σχηματίσε γινωμικόν εκ δύο λέξεων:

Α Α Γ Δ Ε Η Μ Ν Ν

Δύσεις του 48ου φύλλου

β.) Ίδου πώς θα τσακισθώ το τεμάχιο του χάρτου, διά να σχηματισθώ το κουτί. — α.) Ses soeurs.

486. Αίνυγμα

Ταχυδρομικόν χαρτί
Βάρος γίνεταί εν τῷ ἄμα,
Ἐνα δέλτα μόνον ἐν βῆθι
Καί ἐν ἔμφῳ ἕνα... γράμμα.
Ἐστάλη ἀπὸ Ἐνα Χιωτάκι

487. Ἀσθήη

* * * * *
Νάντικατασταθῶν οἱ ἀ-
στερίσκοι διὰ γραμμάτων
οὕτως, ὥστε νάναγινώ-
σκονται ὀρίζοντως ἰχθῶς,
καθέτως χεῖρα τῆς Ἀσια-
τικῆς Τουρκίας, διαγω-
νίως δὲ νῆσος τοῦ Αἰ-
γαίου καὶ Κράτος τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλη ἐπὶ Ἀριστάρχου τοῦ Σαμίου

488. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκότος

— Μαρίκα, πρόσχε | αὐτοῦ ποῦ πᾶς, εἶνε
ἄγριό ζῷο!
— Τί ζῷο, μαμαπά;
— Μὰ σοῦ τὸ εἶπα!

Ἐστάλη ἀπὸ Μαρίκας Πανταζί

489. Κρυπτογραφικῶν.

1 2 3 4 5 6 7 8 3 — Ἀρχατος Στρατηγός.
2 6 7 4 — Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.
3 8 2 3 4 — Πόλις περσική.
4 1 3 8 3 — Μέρος δενδρόφυτον.
5 4 2 3 — Πλοῖον.
6 8 7 2 — Ὄκλον.
7 8 6 8 5 — Ἄνθος.
8 2 7 4 5 8 3 — Πλανήτης.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Γενναίου Περσολητοῦ

490. Τριπλὴ Μεσοστιχίς.

Ἐκ τῶν τριῶν μεσαίων γραμμάτων ἐκά-
στης τῶν κάτωθι λέξεων, τὰ μὲν πρῶτα ἀπο-
τελοῦν ζῷον κερασφόρον, τὰ δευτέρα ἀρχαίου
βασιλέα, πατέρα μεγάλου ἥρωος, καὶ τὰ τρίτα
ἐπιθῆτον συνδεδεμένου συνηθῶς μετὰ δέσμιον.
1, Μέγας Γάλλος φιλόσοφος καὶ ποιητής.
2, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 3, Ἀρχατος Ἕλληνας
φιλόσοφος. 4, Μαθηματικὴ Ἐπιστήμη. 5,
Ὁ ἀνήκων εἰς ἐν μοναχικὸν τάγμα περιφρη-
μον, συνώνυμον τοῦ ὑποκριτῆς. 6, Ἀριθμός.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἐν Τούτῳ Νίνα

491. Ἐλλιποσύμφωνον

αιση - αισημ - α - αα - αιση

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Ποιμενικῆς Φλογέρας

492. Γρίφος.

Ω Γῆ! π + $\frac{\alpha\delta}{\alpha\delta}$

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ροδοκαίου Ἑλληνοπαίδος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 32-33

343. Ὑπερίδης (ὕπερ, εἰ, δίς.) — 344.

Λέμπος - Λέσδος. — 345. Ἡ φωτιά.

346. Κ Δ Ε Ω Ν 347. Ἐνθημοῦ τὰς εὐ-

Τ Ρ Ο Ι Α εργασίας. (Λαμβάνομεν

Ε Δ Ε Ν Η ἐκ τῆς ἄνω γραμμῆς

Β Ω Δ Ο Σ ἀπὸ τῆς ἄνω γραμμῆς ἀριστι-

Ν Ε Ρ Ω Ν ρόθεν καὶ δεξιόθεν, ἔ-

πειτα ἀναγιγνώσκομεν τὴν καθέτην ὡς ἔχει,

καὶ τέλος λαμβάνομεν ἀπὸ ἐν γράμμα ἐκατέ-

ρωθεν τοῦ ποδὸς τῆς καθέτης, προχωροῦντες

οὕτω ἐκ τοῦ μέσου πρὸς τὰ ἄκρα τῆς κάτω

γραμμῆς.) — 348-353. Διὰ τοῦ Φ: Κωφός,

ἄφρος, φάσις, κωφός, φάσις, φάσις. — 354.

Κῶς (ΚΩΣτα.) — 355. ΚΥΠΡΟΣ (Κῶνος,

Ἐπάτη, Πύργος, Ρόδον, Ὄνος, Σαχῆ.) —

356. Τὰ δάση εἶνε ὠφέλιμα. — 357. Ἡ ἰσχὺς

ἐν τῇ ἐνάσει: (I εἰς χλ.ς - ἐν τί ἐν ὡς - τ.)

358. Πιστοτρατός (πι, σι, Στρατός) — 359.
Σημαία (σὺ με α.) — 360. Δάρος - Δάραρος.
— 361. Γάλα - γαλή.

362. Ἄνθρωπος ἀγράμματος ἔχλον ἀπέλε-
κητο. (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στήλας, ἐκ τῶν
ἄνω πρὸς τὰ κάτω.) — 363. Ἡ θάλα (ἸΛΗ-
ΘΕΙΑ...) — 364. ΜΑΛΤΑ - ΜΥΣΙΑ (Μα-
κεδονία, Ἀγριον, Λέσδος, Τάκιτος, ἈθηνΑ).
— 365. Κάλλιό κέντε καὶ ἀπὸ χέρι, παρὰ
δέκα καὶ καρτέρι. — 366. Οἱ ἐν Ὀλύμπῳ
θεοὶ ἦσαν δώδεκα (Ἡ ἐν ἄλλ - μῶν - θεοὶ εἰς
ἄν - δώδεκα.)

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)
Τόμοι 11 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15,
16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23)
πρὸς φρ. 1 ἑκαττος, καὶ ταχυδρομικῶς φ.
1,40 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 1,50 διὰ τὸ Ἐξωτ.
Τόμοι 7 οἱ ἐξῆς: 1, 8, 9, 11, 12,
14, 24, πρὸς φρ. 2,50 ἑκαττος.
(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος,
4ος, 6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηρηλήθησαν.)
ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1912
Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895,
1896, 1897 καὶ 1898, ὄν ἑκαττος τι-
μᾶται: Ἄδειος φρ. 3 — Χρυσόδ. φρ. 6.
Διὰ τὰς Ἐπαρχ. ἄδειος 3,50, χρυσόδ. 6.50
Διὰ τὸ Ἐξωτ. » 4, — » 7, —
Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900,
1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὄν
ἑκαττος τιμᾶται ἐλευθεροὶ ταχυδρ. τελῶν:
Ἄδειος φρ. 7 — Χρυσόδ. φρ. 10.
Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1906, ἔως
1912, ὄν ἑκαττος τιμᾶται:
Ἄδειος φρ. 8 — Χρυσόδ. φρ. 10.

ΜΙΚΡΑΙ ΨΗΦΙΔΕΙΣ

(Ἡ λέξις μετὰ ἑκάστου στοιχείου τῶν 8 συνηθῶν
λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδεδεμένους μὲς λεπτὰ 5
μόνον μετὰ παχέα στοιχεία τὸ ἀπλάσιον, καὶ μετὰ
κεφαλαία τὸ τετραπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15
λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀνωτέραι τῶν 15 πληρο-
νοῦνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος
ἔσται καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, με κεφαλαία ἢ παχέα ἢ
ἀπλά στοιχεία τῶν 8 συνηθῶν, ἐπολογῆται ὡς ἐξ
λέξεως ἀπλάει. — Αἱ μὴ συνορθεύμεναι ἀπὸ τοῦ ἀναι-
τίμου ἀγγελίου δὲν δημοσιεύονται.)

Ὁ θραῖνα Μολπή, Ἀνακία, δεχέσθε ἀνταλ-
λαγὴν καλλωνῶν καὶ τοπίων ἐναλλάξ;
Πολυμήχανε Ὀδυσσεῦ, με γνωρίζεις;
Δάτρις τοῦ Ὠραίου. (II, 413)

Κατατασσόμενος ὑπὸ τὴν σημεῖαν τῆς
«Νέας Ἑλλάδος» προσκαλῶ ἅπαντα
τὸν Σατανικὸν πρὸς νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν βασι-
λέα του. — Βασιλεὺς Σατανικῶν (II, 414)

Demoiselle diplomée donne Cours de
diction et de français aux jeunes
filles à 10 francs par mois. Adresse L. C.
Poste restante. (II, 415)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἘΝΔΕΙΣ,

Διορίζεται ἀντιπρόσωπος Ἀλεξανδρεῖας
Ἄννης Α. Γραμμοπόπουλος. — Εὐχα-
ριστίας στο Βονὸν τῆς Μανωλιάδος διὰ
τὰς πολλὰς του ἐνεργείας.
Γραμματεὺς: Πανελλήνιος Πόθος (II, 416)

Ἡ «Ἐνωσις» ἀνθουσιωδῶς χαριτίζει τὴν
Ἐβρουσι τῆς «Νέας Ἑλλάδος». Οἱ
Κύπριοι τείνουσι τὸ χεῖρ στους ἀδελφοὺς
Ἑπαιρώτας. Ἡ Νίκη εἶνε δική μας. Ὅλοι
ἄσπρα. (II, 417)

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΡΗΓΑ
ΒΟΥΛΓΑΡΟΦΑΓΟΣ ΕΛΛΑΣ

Ἐποφύριοι τῆς Τριπλῆς Συμμαχίας «Κνα-
ροῦ Κόμματος» «Ἐνώσεως» καὶ «Νέας
Ἑλλάδος».
Ὅλοι τὴν λευκὴν σὰς φῆρον στὰ θυμῶνα καὶ
πατριωτικὰ αὐτὰ ψευδώνυμα, τὰ χαραγμένα
στὰ τρισάβα τῆς κάθε Ἑλληνικῆς ψυχῆς.

ΣΤΗΝ ἙΛΛΑΔΑ ΤΟΥ ΡΗΓΑ,

Ὅλοι, παιδιά, ν' ἀσπρόστε
τοῦ Ρήγα τὴν Ἑλλάδα
Κε' ὡς ἐκλογεῖς θὰ πάρειτε
Βραβεῖματα μεγάλα.
Πανελλήνιος Πόθος (II, 419)

ΔΑΡΥΤΕΡΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεία Ὀμονοίας
Ὄδὸς Δώρου 8α
Ὅροι ἐπισκέψεων 10-12 καὶ 3-5

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τεσσάρη, μορφωτικὰ καὶ ἠθικὰ, ἐκδο-
θέντα ἀπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (80 εἰ-
κόνας) φρ. 6. Χρυσόδ. φρ. 8.
Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορῆς,
φρ. 0,60.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκό-
νες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.
Ἀδύνατον μικρῶν μουσικῶν,
Ἐκαστον τετραδίων φρ. 0,15
Δέση 7 τετραδίων φρ. 1, —
Δέση 15 τετραδίων φρ. 2, —
Δέση 25 τετραδίων φρ. 3, —

Ἡ Μαρονοία, (21 εἰκόν.) φρ. 3,50.
Χρυσόδ. φρ. 5.
Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποιήματα)
φρ. 1,50. Χρυσόδ. φρ. 2,50.
Ἡ Νίνα (20 εἰκόνας) φρ. 3,50.
Χρυσόδ. φρ. 5.

Παιδικὸν Διάλογον (Κουτίδου) Σει-
ρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.
Παιδικὸν Θέατρον (Σερποπούλου)
φρ. 2, χρυσόδ. φρ. 3,50.
Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομῆδες) ἐκα-
στον φρ. 0,50. Χρυσόδ. τὰ 3 ὁμοῦ,
φρ. 2,50.

Πρόξ 6 Νικίον (24 εἰκόνας) φρ.
3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.
Ὁ Πνευματώλης (24 εἰκόνας) φρ.
3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.
Ἐπὶ Πατέριδος (35 εἰκόνας) φρ.
3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.
Ὁ Φάτης. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ
Κρ. Σαμαρτσίδου, φρ. 0,60.